

מבקרש ביתי

8
אביב
הגיע...

"...על מגידו שלנו הלילה ירד, וירח משלים טיולו הלילי. הוא מאיר באורו את השביל שאבד, מחיך גם לך וגם לי."

אביב, יעקב פייכמן

בשורה טובה הבאתי
כי הגן נמלא אורה
וביער ובחורש
כל ציפור אומרה שירה

כי בכל פינה הפסח
את ריחו הטוב נותן
ואביב כבר בארצנו
זמן חירות וגיל וחן!

מזג האוויר המתע תע ב שבועות האחרונים של גשם ושמש הקדימו את הפריחה המדהימה שהחלה במרחבים הציבוריים ובגינות הפרטיות. כל אלה מזמינים את הדבורים הפרפרים ושאר המעופפים וכולם יחד מזכירים לנו שהגיע האביב. בליל הסדר נשב כולם מסביב לשולחן החג וכל משפחה מצומצמת או מורחבת תחגוג ותברך כפי היא רגילה ואוהבת. יש שיקראו את כל ההגדה וישירו ויש שרק ישירו.. אך כולם יהנו מארוחה ואוירה חגיגית. לכל משפחה יש את המאכלים המיוחדים לה והם טעימים במיוחד בליל הסדר. כאילו משהו באווירת החג משפיע גם על הטעם והריח. יש דבר אחד שעליו יש הסכמה וכמעט כולם טועמים פעם אחת לפחות.. ילדים ומבוגרים מצה עם שוקולד השחר, נוטלה או ממרחית העיקר שתהייה שכבת שוקולד חומה ומבריקה על המצה שתתפצפץ בנגיסה הראשונה. לכל שלא אוהב, למי שכבר אכל או יאכל כלומר לכולם חג שמח מלא שמחה, הצלחה ובריאות טיילו ותהנו מיופיה של הארץ.

אביב בירן

מערכת:
אביב בירן, גי'ה סגל,
קרן עמרם, מיכל אהרוני

צילום:
אנה ליבידינסקי, חינוך
בלתי פורמאלי, חינוך
הגיל הרך, סיגל גוב,
משה (מוזס) בן שחר,
ארכיון.

biran.aviv@gmail.com

אומרים שהיה כאן שמח לפני שהגעתי... פרק חג החירות והיציאה... מן הקופסה

שפע האורחים הצפויים. חברי ועדת החגים רכנו על המפות וניסו לשרטט שוב ושוב את סידור השולחנות על מנת להכיל את מאות האורחים הצפויים. אך למעשה לא נמצאה שום דרך להושיב את כולם סביב השולחנות מבלי שהחברים והאורחים יחושו כאילו צופפו אותם בלול תרנגולות...

עד היום יש ויכוח נוקב של מי היה הרעיון המבריק. היה זה אולי חבר הקיבוץ הראשון במגידו אשר הצליח לצאת מן הקופסה, ובהבלחה של גאונות פשוט היציע: "במקום שנצטופף בחדר האוכל כמו תרנגולות... ובואו נתרווח כבני תרבות בלול החדש אשר בנייתו הושלמה אך זה לאחרונה.

מכאן כבר העניינים התגלגלו במהירות. ההברקה הייתה כסכר אשר נפרץ: משלוח האפרוחים אשר היה צפוי לאותו היום בוטל, את פיזור מצע הנסורת עצרו ממש בדקה ה-90 והיה מי שגם לקח את הרעיון צעד אחד רחוק מדי, והציע כי את האוכל יגישו דרך המאביסים אשר אותם ניתן להוריד בעזרת מנואלה ממש עד השולחנות.

חג הפסח נחוג באותה השנה כהלכתו. לחברי הקיבוץ התחוויר כי ניתן לחוג את החג מבלי להתחכך בשכניהם וכן מבלי שקערת מרק הקניידלך טפטף מעל לראשם. אולי בדומה לנוסע באל-על אשר משודרג ממחלקת התיירים למחלקה הראשונה.

אין ספק כי את ליל הסדר בלול - איש מחברי הקיבוץ לא ישכח. היה אף מי שהציע לבנות לול חדש בכל שנה - רק עבור ליל הסדר.

אז באותם תקופה, אף אחד לא ראה מעט מוזר את העובדה כי באותו ליל סדר בלול, הגישו כמדי שנה מרק כופתאות ועוף.

גבי בר.

כמעט חסרי דאגות היו חייהם של חברי הקיבוץ אז, באותם הימים. בכך, אין ספק כי הם נוכחו שנים מספר לאחר מכן. המחסור בדאגות התפרש על מספר רחב של תחומים. אך ללא ספק, הבולט בהם היו החגים והמועדים, ובמיוחד ליל הסדר.

בניגוד לימים אלו, בהם צריך להתחיל להתלבט: איפה, איך ועם מי נחוג ליל הסדר, אז באותם ימים לא היה כלל מקום להתלבטות: כולם היו חוגגים את ליל הסדר, כמו את יתר החגים כאן בקיבוץ.

נכון, לחבר הקיבוץ הממוצע, עובדה זו חסכה הרבה התלבטויות וכאבי ראש. החיים היו פשוטים. אך הבעיה לא הייתה נעוצה בעצם העובדה כי החברים היו נשארים בקיבוץ, אלא בעובדה כי אל החברים היו מצטרפים קרובי משפחה קרובים ורחוקים. והמספרים גדלו משנה לשנה. ואי אפשר לבוא על הקרובים בטענות. הרי כל אחד מאתנו היה בוחר כיום את האופציה הנהדרת של ליל סדר מאורגן הכולל מסכת תרבותית עשירה, קריאה משותפת של ההגדה (על פי הנוסח של הקיבוץ הארצי), ארוחת חג (אשר על איכותה ניתן להתווכח) וכמובן כי הכל כלול וללא תשלום.

למרות כי קיבוץ מגידו תמיד היה קיבוץ זעיר, עומס האורחים בליל הסדר החל להיות בעייתי. חדר אוכל אשר בימים כתיקונים הכיל בקלות את כל החברים והילדים כאחד, לא עמד בעומס החגים. במיוחד של ליל הסדר.

היה זה מתישהו בתחילת שנות השבעים, כאשר קברניטי המשק שברו את ראשם איך לחגוג את חג הפסח הקרב ובא עם כל

מעשה שהיה כך היה..

שמח האיש שמחה רבה, והודה לאורח
הבלתי צפוי על העזרה שהגיש לו. תקן
את גג הבית, קנה עצים לחמום הבית,
וכן כל טוב לליל הסדר ולכל ימות החג.

הסבו כל בני המשפחה בבגדי חג לשולחן
הסדר, עשו סדר כהלכתו ושרו בשמחה
רבה את שירי החג. כשהגיע זמן הופעתו
של אליהו הנביא, פתחו לפניו בני הבית
את הדלת. האורח צפה בהתרגשות רבה,
כשהוא מכין את עצמו לחזות בגלוי אליהו.
אך הזמן חלף, "הסדר" הסתיים, ואליהו
הנביא לא נגלה.

בני הבית פרשו לחדריהם לשנת
הלילה, אך האורח מאן לזוז ממקומו.
עדין מצפה היה שמא בכל זאת יופיע
אליהו הנביא. כך ישב כל הלילה, אולם
את אליהו הנביא לא זכה לראות.
בבוקר, בעת שנפרד מבני המשפחה, שמע
לפתע את בנו הקטן של מארחו שואל
"אבא? האם גם בשנה הבאה יבוא אלינו
אליהו הנביא?"

קהילה יקרה,

**לא קשה להבחין בשדות המוריקים
הסובבים אותנו ובטרקטורים הקוצרים
את התבואה, בעצים המלבלבים בכל פינה
ובריחות הנישאים באוויר - האביב הגיע!
אין ספק שחג האביב הוא סימן מצויין
למתחולל סביבנו ומתאר במדוייק את
הנעשה ביישוב.**

**אנו נמצאים בעיצומה של תקופת עשייה,
בנייה והתחדשות בתחומים רבים. ארועי**

ימים מספר לפני הפסח, הגיע יהודי אל
רבו הגדול. היה היהודי איש יקר (תרתי
משמע), עשיר מופלג, אך גם תורם גדול.
קיבל הרב את פניו ושאל אותו מדוע בא?
ענה האיש: בכל שנה מצפה אני לבואו של
אליהו הנביא, אולם לא זכיתי לכך מעולם
וזאת על אף שקניתי לכבודו כוס כסף
מהודרת ביותר, ולקראת ליל הסדר ממרקת
אותה אשתי, ואת הדלת מקפיד אני לפתוח
לרווחה במועד הנכון. אמור לי רבי, מה
עוד עלי לעשות כדי לזכות לגלוי אליהו?
צחק הרב, שהכיר את האיש, הרהר רגע
ואחר כך השיב: סע לעיירה הסמוכה,
בבואך, שאל למקום מגוריו של יהודי פלוני
מבני המקום. תבוא אליו ותבקש להסב
עמו אל שלחן הסדר. אצלו תזכה לראות
את אליהו הנביא.

נסע היהודי לכפר, נכנס לבית הפלוני,
הציג את עצמו ואמר: רוצה אני להסב
עמכם בליל הסדר. התבונן בו בעל הבית
בעיניים תמהות ואמר לו: ברוך הבא לביתי,
אך חושש אני שלא אוכל להיות מארח ראוי
לשמו, גג ביתי דולף, בחוץ קר ואין לי עצים
להסקה, גם כסף אין לי, ואינני יודע כיצד
אקנה את המצרכים לליל הסדר ולימים
שיבואו אחריו.

שמע האורח את הדברים, הוציא מכיסו
כמה מאות רובלים, מסרם לו ואמר:
הרי לך, ידידי, לך תקן את גג ביתך,
קנה עצים להסקה, וקנה גם מצרכים
לליל הסדר ולכל ימות החג. קנה בגדים
לחג לך ולילדיך, אל תקמץ בהוצאות.

ילדים מברכים את קיבוץ מגידו לכבוד פסח

**שהקיבוץ יהיה נקי ולא ילכלכו
אותו, שיהיה יפה ונעים**
(רוני אוקסנפלד)

**שיהיה לו יין שיהיו מאכלים
טעימים** (רעות אלמגור)

שיהיה להם ברוך אתה אדוני
(גיא ברודסקי)

**לכל הקיבוץ שתאכלו הרבה
מצות** (אופיר פלד)

שיהיה ריח טוב בקיבוץ
(איתי עידן)

**שיהיה לכל הקיבוץ כיף ושלא
יהיו מריבות ושיהיה שמחה**
(גיא שרוני)

שהקיבוץ יהיה יפה (טוהר לביא)

שיהיה לו כוס לאליהו הנביא
(ארבל נקביץ)

**פסח שמח פסח החג מגיע
עכשיו** (עפרי לם)

שהקיבוץ יהיה יפה (טוהר לביא)

**שתמצאו בטיולים דברים יפים
ותוכלו להראות אותם**
(בר ז'ק)

חג חירות שמח, תהנו בטיולים
(אליה שטיינר)

תרבות וספורט קהילתיים הנערכים כמעט בכל שבוע, פרויקטי תשתית רבים קורמים עור וגידים, אשר יחדשו את פני היישוב ופעילויות יזומות רבות נוספות אשר ישפרו את איכות ואורח חיינו.

זו הזדמנות מצויינת להגיד תודה לכל המתנדבים הלוקחים מדי שבוע חלק בקיום הפעילויות. הם הכוח המניע המאפשר לנו להסתכל בגאווה על שמתחולל ביישובנו ולומר בגאווה "אני ממגידו". בהזדמנות זו אני קורא לתושבים נוספים למצוא את "אליהו הנביא" שבהם ולהצטרף וליטול חלק בעשייה החברתית הענפה ולהתנדב! אנו זקוקים לכולכם, על מנת להמשיך את הצמיחה והלבלוב ביישוב. אני מאחל לכולנו חג פסח שמח, חג של חרות, פריחה ושל המשך עשייה מרובה ומבורכת למען כולנו.

ניר בורנשטיין,
יו"ר ועד ההנהלה

אגרוול מצה

מצרכים:

5 מצות שלמות
ביצה טרופה
קמח מצה
מלח, פלפל
מלית:

1/2 שקית קפואה של לקט ירקות סיני או תערובת ירקות חתוכים גזר, גמבה, פלפל ירוק, כרוב, נבטים, פטריות ובצל תיבול לפי הטעם סילאן, מלח ופלפל ..

אופן הכנה:

להרטיב את המצות במי ברז ולעטוף במגבת נקייה. להשאיר כך כחצי שעה עד שהמצות מתרככות ונעשות גמישות.

לחמם למבט עם מעט שמן ולהקפיץ את תערובת הירקות תוך כדי ערבוב כ-5 דקות ולתבל.

לקרר את הירקות.

לחמם תנור ל200 מעלות להניח תבנית עם נייר אפייה משומן .

לחתוך כל מצה לחצי להניח כף מהמלית בקצה המצה ולגלגל לרול.

לטבול בקערה עם ביצה ולאחר מכן בקערה עם קמח מצה.

להניח על נייר אפיה כשהקצוות כלפי מטה.

לרסס או להבריש במעט שמן ולאפות בתנור כ-15 דקות. להפוך בזהירות צד ולהשאיר עוד כחמש דקות נוספות.

אפשר במקום לאפות לטגן במחבט עם שמן משני הצדדים עד להזהבה.

להפגנת הזדהות עם הימאים בחיפה. נסענו לחיפה והצטרפנו להפגנה של עשרות אנשים. דובי זלמנוביץ' בראש נושא את הדגל האדום של המפלגה ואני ואברהם משני צידיו. אבא חושי, ראש העיר חיפה דאז איש מפא"י, היה איש קשה וקשוח. הוא התנגד להפרות הסדר בעירו ושלח את המשטרה לעשות סדר.

המשטרה הגיעה ואת מי עצרה? אותי ואת אברהם כמובן, דובי היא איש גדול וחסון ולכן כנראה פחדו ממנו ולא עצרו אותו. במשטרה גילו שיש נגדנו כבר הזהרה ולכן מיד פתחו לנו תיקים פליליים בעוון הפרות סדר.

התיקים הפליליים ליוו אותנו הרבה מאוד שנים.

כעבור מספר שנים אברהם הרטמן יצא לקורס מרכזי משק ברופין שם גילו שיש לו תיק פלילי במשטרה והוא היה צריך לתת הסברים. כי איך יתכן שיהיה מרכז משק עם תיק פלילי?

באותו תקופה היחסים בין מפלגת מפא"י למפלגת מפ"ם קצת התחממו ואז בעזרת המפלגה הצליחו לבטל לאברהם את התיק והוא יכל להתמנות למרכז משק.

אני סחבתי את התיק הפלילי עוד מספר שנים נוספות שאז החליטו בקיבוץ שאני צריך להיות מורה למתמטיקה לצורך כך נשלחתי ללמוד באוניברסיטה.

באוניברסיטה גילו כמובן שיש לי תיק פלילי במשטרה ולא יכולתי להרשם ללימודים. שוב פנינו לעזרת המפלגה ובעזרתו של מפקח החינוך שלמה טבקמן, ביטלו לי את התיק.

את התיקים אומנם ביטלו אבל את ההזדהות לא והן כנראה קיימות במשטרה עד היום.

סיפור מפי איגור מרקמן - המשך

כפי שסופר עי" סוניה בעלון הקודם, אני ואברהם הרטמן ז"ל נתפסנו ע"י שוטרים בשנת 1953 לאחר שכתבנו בסיד על הכביש בכניסה לוואדי ערה "FOSTER DULLES GO HOME". רוצים לדעת למה כתבנו זאת חיזרו לסיפור בעלון הקודם.

והנה המשך הסיפור,

השוטרים הביאו אותנו לתחנת המשטרה ושם שאלו אותנו "למה לכלכתם את הכביש?" ענינו שאנחנו מתנגדים נחרצות לרעיונות שמביא איתו פוסטר דאלאס.

השוטרים לא ידעו בכלל מי זה פוסטר דאלאס והתחילו לשאול ולברר, אפילו מפקד המשטרה לא ידע מי זה.

הסברנו שמדובר בשר החוץ האמריקאי שמעוניין לקדם תמיכה ברעיונות של ארצות הברית לשיקום גרמניה ואנחנו מתנגדים לכך.

במשטרה החליטו שמדובר במעשה קונדס של שני מהפכנים צעירים ולא מזיקים במיוחד ולכן שיחררו אותנו הביתה אבל לפני כן הזהירו אותנו שנרשמה לנו הזהרה במשטרה ושלא נעז להסתבך שוב.

כעבור חצי שנה בלבד נפתחה שביתת ימאים בחיפה. אנחנו בקיבוץ מגידו היינו מחוייבים למדיניות המפלגה שקראה לכל הקיבוצים להביא כמה שיותר אנשים

ב 2 לפברואר חל יום ההולדת של קיבוץ מגידו. זהו יום העליה לקרקע בשנת 1949. הקהילה בדרך כלל חוגגת במועד אחר, אולם ותיקי הקיבוץ מקפידים לציין את החג במועד. השנה לכבוד חגיגות 67 שנה לקיבוץ הוזמן לברך דני הראל מראשוני הבנים שנולדו כאן, בנם של אברהם ז"ל וסוניה הרטמן. בחרנו לשתף את הקהילה במילותיו:

אבל כשאני מסכם את כל אלה - אני רואה את התבגרותנו כאן סוג של הכנה, הכנה לחיים כאן במדינת ישראל. הכנה למציאות שבה אין לנו דרך אחרת אלא להגן על זכותנו לחיים בארץ הזו, שאם לא כך, כפי שאמר פעם משה דיין, בהלוויית רועי בקיבוץ ניר עוז, שעל גבול הרצועה: "אל נסב את עיינינו פן תיחלש ידנו. זו גזרת דורנו. זו ברירת חיינו - להיות נכונים וחמושים, חזקים ונוקשים, או כי תישמט החרב מאגרופנו ויכרתו חיינו."

ועוד למדנו בבשרנו ובידנו המיובלות את הקשר הבלתי אמצעי בין הבית, הקיבוץ, השדה והאדמה. וגם זאת - בעבודה מעשית מגיל צעיר. ומאז ועד היום אני אומר לעצמי וגם למשפחתי ולאחרים את דבר השיר הנפלא:

רוח, רוח על ביתנו
וכוכב אורו צופן.
אבא שם חורש שדותנו
נומה, נומה, בן.

יש דבר אורב באלם
ותנים חורצים שוב שן
אבא אי מותח תלם
נומה, נומה, בן.

מאוד התלבטתי - במה לברך ומה לספר לכם חברי מגידו 2016, על תחושותיי היום בחג הקיבוץ.

אני שנולדתי כאן לפני כמעט 66 שנים, וחייתי כאן למעלה ממחצית שנות חיי. לספר על לילות החושך וקולות התנים, על הקיבוץ הקטן שהתחיל בחדר האוכל ונגמר מרחק 300 מטר משם במגדל המים.

על המערה הענקית והמפחידה שרצצה לה שם במרחק, היכן שכיום נמצא הבית של שרגא גלז..., על הדרך האינסופית בעיינינו הקטנות - אותה דרך שהובילה אל המעיינות הקסומים, אל עצי התות שמאחורי הבית הגדול, שם יוסף אלטוף ז"ל היה מגרש אותנו כשהתקרבנו, חצופים שכמונו, אל הנגריה שבמסגד הנטוש של הכפר לג'ון.

לספר על לילות הפחד במבצע סיני, כאשר שומרים כמעט ירו בנו עת שוטטנו בלילות בשבילי הקיבוץ השוממים והם החצופים חשבו שאנחנו איזה מחבלים קטנים הזוממים רעות, ועל ההורים שמצאו אותי חוזר בלילה מטיול אופניים להיובג, ואני רק בן שמונה לערך, את הדמעות של אמא והצעקות של אבא לא שכחתי ימים רבים.

הן יחרוש בשדות המשק
למה לו אקדח וסטן?
אין חריש עמוק בלי נשק
נומה בן, נומה בן.

כאן במגידו למדתי כי מהות הציונות של
דורנו ומהות חיינו כאן בארץ היא "אין
חריש עמוק בלי נשק". גם חריש וגם
נשק. גם משק וכלכלה וחינוך וחברה, וגם
ביטחון, שרות ותרומה למדינה. עם מהות
זו הגעתי למקומות רבים בימי חיי, תמיד
בתחושה ובידיעה כי מבחינתי - ההתחלה
והמהות היו ועודן כאן במגידו.

תודה לכם על ההזמנה והכבוד שקיבלנו
שרה ואני בהזמנה לחג הקיבוץ. היו
ברוכים.

דני הראל מברך

טורניר כדורגל מועצתי
בתי הילדים יצאו לטורניר
כדורגל וחזרו מרוצים.

זוכרים את אמיר

שנה שניה נפגשים ב"סובב מגידו" זוכרים את אמיר ברקן.

ניווט האביב 2016
מסלול ניווט עממי
למשפחות, ריצת ניווט
תחרותית לבוגרים ונוער

נערי מגידו יצאו מאזור הנוחות שלהם, ויצאו למסע רגלי אל החלום האישי והקבוצתי.
המסע ארך 35 ק"מ מהקיבוץ לחוף הים וכלל גילוי מחדש של הטבע שסובב אותם.

שלום לקהילת מגידו

אני זמיר מלמד בנם של לאו ז"ל וכרמן מלמד. נתבקשתי על ידי צוות העלון לכתוב כמה מילים על המעבר שלי לאוסטרליה לפני כ-16 שנה. עד המעבר גרתי במגידו בעיקר עם מתנדבות עד שפגשתי מתנדבת אוסטרלית ששבתה את ליבי.

אני חי באוסטרליה כבר 16 שנים עם אשתי קרי ושלושת ילדינו מתן 14 דן 13 ואמבר 11. אנחנו גרים כיום באזור שנקרא Hunter valley, קרוב יחסית לסידיני. האזור הוא מאד תיירותי ומפורסם בגלל הייקבים והיינות אשר מייצרים בו. עבודתי המרכזית כרגע היא כטכנאי קירור בסופר מרקטים ובמיכרות פחם ובנוסף עוסק בעסקים נוספים כגון מכירת סלטים ים-תיכוניים להם ביקוש רב באוסטרליה. אשתי קרי מלמדת מוסיקה בבתי ספר ובבית. הילדים הולכים לבית הספר הנמצא בקרבת מקום מגורינו ואני מאד מעריך את רמת החינוך בו וברוב המקומות שגרנו בהם באוסטרליה. אנחנו נהנים לצאת לדוג, לעשות סקי באגם, לצאת לקמפינג ולטיולי 4x4. הילדים מאד אוהבים מוסיקה וזוכים בפרסים רבים בתחרויות נגינה ושירה באוסטרליה.

כאשר אני חושב על מגידו אני נזכר בטיולים, חברים, רביצה על הדשא, בשר על האש ועוד...בנוסף אני נזכר בסרט מבצע סבתא ובאין ספור תקנונים לנוחיות בעלי התפקידים. בימים אלו אנחנו בביקור מולדת לפסח ומטיילים בכל מקום שרק אפשר מהכנרת ועד אילת.

אני רוצה לאחל לקהילה שבאמת יהיה פסח מקסים, תשמרו על עצמכם בכבישים ואם אתם בעתיד מגיעים ל Hunter valley אז אתם מוזמנים לתקון קפה ועוגה

אצטדיון כדורגל ידידותי לסביבה

התחלתי לכתוב כתבה אחרת, אבל מאחר ואנחנו נמצאים בטויל משפחתי בברזיל והבנים שלנו חובבי כדורגל, השתתפנו בסיור מודרך באצטדיון החדש של סלבדור שבנייתו הושלמה לקראת המונדיאל שהתקיים ב - 2014 והוא מיוחד בידידותו לסביבה משלושה היבטים עיקריים:

1. האצטדיון החדש נבנה על חורבות האצטדיון הישן בדיוק באותו המקום וכל הבטון שהוצא מההריסות מוחזר ושימש לבניית האצטדיון החדש. מוחזרו עשרות אלפי טונות של בטון ובכך נחסך כסף רב ונמנע זיהום סביבה משמעותי.

2. תכנון האצטדיון כלל מערכת משוכללת לאגירת מי גשמים שמשמשים להשקיית האצטדיון שצורכת כמויות מים גדולות. המים משמשים גם לתשעים בתי שימוש המצויים ברחבי האצטדיון לרווחתם של כחמישים אלף צופים.

3. בעת התכנון הושם דגש להנגשה לבעלי צרכים מיוחדים כמו נכים על כסאות גלגלים, אנשים גדולי ממדים, נשים בהריון וכן אזור צפייה למשפחות עם ילדים.

האצטדיון זכה במקום הראשון בתחרות איכות הסביבה של האצטדיונים בברזיל וכן קיבל פרס חשוב מארגון בינלאומי לאיכות סביבה.

פרט היסטורי: האצטדיון נקרא "פונטה נובה" (AVON ETNOF) על שם פונטה (מקור מים) עתיקה שהייתה במקום לפני שנבנה שם האצטדיון הראשון. ובכדי לשמר אותה היא הועתקה למקום סמוך לאצטדיון שקיבל את שמה.

נהנית מאוד מהסיור למרות שאינני חובב כדורגל מושבע.

מהי העצה הטובה ביותר קיבלת?

להאמין בטוב ולעשות הכי טוב שאפשר תמיד.

ספרי לנו בקצרה על העבודה בחינוך הגיל הרך במגידו

בגיל הרך בקיבוץ מגידו ישנם 6 בתי ילדים בהם מתחנכים 111 ילדים, במערכת עובדות 28 נשות צוות מסורות בגנים השונים שאני אחראית על איושם ותפקודם השוטף. כמו כן אני מדריכה את הצוותים ומקיימת פגישות ושיחות עם אנשי הצוות והגננות המובילות. אני אחראית את ההתוויה הפדגוגית של המערכת וישומה בשטח וכמו כן יש לי אחריות כלכלית ואני מנהלת תקציב ואחראית על שמירתו ויישומו. בנוסף אני מקיימת קשר רציף עם בעלות תפקידים בקיבוץ (מנהלת קהילה, יור"ת החינוך ומנהלת החינוך הבלתי פורמאלי) ומייצגת את הגיל הרך בקיבוץ מול המועצה המקומית.

שתפי אותנו מה את אוהבת בקיבוץ מגידו

אני מאוד אוהבת את הקהילתיות ואת הארועים השונים שמשלבים את הגיל הרך עם אנשי הקהילה, את החום הנעימות והנחמדות של האנשים השונים, ואת הנוף המקסים שעוטף את הקיבוץ.

מהי התכונה שאת הכי אוהבת בבני אדם

כנות וחוש הומור

מה את הכי אוהבת לעשות?

לבלות עם המשפחה ולרוץ במקומות יפים ומאתגרים.

מוזמנים להכיר - ענת קצנלנבורגן

נולדה בתאריך: 17/08/73

היום מנהלת את חינוך הגיל הרך במגידו

מתי ולמה הגעת לקיבוץ מגידו

הגעתי לקיבוץ מגידו ביולי 2015 לאחר שסיימתי את תפקידי כמנהלת גיל הרך בקיבוץ שפיים. הגעתי מאחר ורציתי לעבוד עם אנשים שעובדים עם ילדים וביחד להביא איכות חינוכית למערכת הגיל הרך בקיבוץ.

ספרי לנו על העבודה הקודמת שלך

עבדתי כמנהלת גיל הרך בקיבוץ שפיים זאת מערכת גדולה המכילה עשרה בתי ילדים וכ 170 ילדים. בעברי עבדתי כגננת בקיבוץ.

מה למדת ואיפה?

למדתי תואר ראשון בחינוך לגיל הרך בהתמחות בחינוך המיוחד במכללת סמינר הקיבוצים לאחר כמה שנים למדתי תואר שני בגיל הרך במכללת לוינסקי ולפני שנה סיימתי שלוש שנים לימודי השתלמות בייעוץ ליווי והדרכה במכללת סמינר הקיבוצים.

או בצק פילו. האם צורת משולש עדיפה על צורת בייגל.

יש קבוצה קטנה שבעיניהם הבורקס בסדר גמור, אבל הם כועסים על צורת הסגירה של הבורקס. אבל ממש כועסים, כועסים....

וכך, כלאחר יד, אתה אוכל בורקס גבינה במשך 12 שנה. בזמן האחרון, אותם הכעוסים על צורת הסבירה, כמעט מתפוצצים כי מדי יומיים הטבחית יוצאת החוצה ומספרת איך היא עושה את הבורקס ”עכשיו אנחנו מוסיפים להם זיתים” היא אומרת באמצע הסלון, קצת בצעקות וחוזרת למטבח.

אלה מחדר האוכל הודיעו שלא מתכוונים לחדש את החוזה עימה. ועתה הסועדים בחדר האוכל חייבים לבחור בין שני טבחים חדשים.

אחד הוצע על ידי הטבחית היוצאת. זהו בחור שמתכוון להמשיך עם בורקס הגבינה, אבל אתה יודע שבסופו של דבר הוא יוסיף צימוקים במילוי ויפזר סוכר למעלה.

השני - רוצה להחליף את הבורקס ב”בצק ממולא ומטוגן”. אלה הם בורקסים יותר ”קוליים”, שבאים בצלחת צבעונית, והם נראים מבריקים ואפויים היטב אבל כשאתה נוגס בהם - הם ממולאים חמוס. פשוט חמוס.

גי'זה סגל

אתה אוכל צהריים כל יום באותו חדר האוכל. זהו חדר אוכל משונה, המגיש מנה אחת בלבד: חמוס. כל יום. חמוס בלבד כבה, ללא שמן זית, רוטב חריף, או פטרוזיליה. כלום. חמוס. אתה אוכל אותו במשך שנים, **בהכנעה.**

כשהחליפו את המנה הקודמת בחמוס, רבים הלכו לאכול בחדר אוכל אחר, אחרים נשארו. חלקם בגלל שבחדר האוכל הזה המשיכו לאכול חבריהם. היו אחרים שהיו רוצים ללכת לחדר אוכל אחר אבל לא היה להם מספיק כסף.

יום אחד מפטרים את הטבח, מביאים אחר ומחליפים את מנת היום. מגישים בורקס גבינה. בהתחלה אתה אוכל אותן בחשדנות. אחרי זמן מה - אתה מרגיש שהן די בסדר. יש יותר טובות. יש פחות טעימות, יש כאלה שברור שחסר להן זמן אפייה. לפעמים היית רוצה שיהיה מגש של בורקס תפוחי אדמה, למי שמעדיף כך. אך בדרך כלל הן פחות או יותר טעימות. ו...היי...זה בורקס! ! למעשה, רבים מאלה שהלכו אז לחדר האוכל האחר חזרו כשנודע להם על הבורקס.

בחדר האוכל מתרחשות כל מיני תופעות. יש פנאטים לבורקס. יש כאלה ששונאים אותם. כשהם נפגשים, מתפרצים ויכוחים סוערים סביב הנושא : האם אלה עשויים מגבינה והם עדיפים על אלה ממולאים תרד. האם הבצק צריך להיות בצק עלים

